

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration of a forest at night. In the foreground, three ponies are running towards the right. On the left, a small white pony with a flowing white mane. In the center, a brown pony with a white blaze on its face and a long, flowing white mane. On the right, a white pony with a long, flowing white mane. Behind them, two more ponies are visible, one brown and one white, also running. The ground is covered in grass and small plants. In the background, several pairs of glowing yellow eyes are visible in the dark, suggesting a presence in the shadows. The title 'Isa & Minigänget' is written in a white, stylized font at the top, and 'ATTACKEN!' is written in a larger, bold, white font below it. The author's name 'Lotta Hylander' and the illustrator's name 'Illustrerad av Kiri Østergaard Leonard' are at the bottom.

Isa & Minigänget

ATTACKEN!

Lotta Hylander

Illustrerad av Kiri Østergaard Leonard

Lotta Hylander

Isa & Minigänget
ATTACKEN!

I serien Isa & Minigänget:

Attacken! 2018

De ensamma fölen 2018

Nästa bok i serien: Hältehästarna

© Lotta Hylander, 2018

Utgiven av Oximedia AB, Lidhult 2018

Illustrationer: ©Kiri Østergaard Leonard

Grafisk form: Catharina Grahns, ProduGrafia

Tryck: ScandBook AB, Falun 2018

ISBN: 978-91-984681-0-6

www.isaochminigänget.se

VÄLKOMMEN TILL ISAS VÄRLD

Isas universum, det största i hela Småland! För att komma till minishetlandsponnyn Isa och hennes vänner i Minigänget åker du först igenom en skog och förbi några sjöar. Sedan ska du nerför en liten backe. Stenmuren tar vid här och hagarna börjar. Vissa är stora, andra pyttesmå. I de större hagarna står björkar med raka, vita stammar. I diken utmed stenmuren finns rödklöver och blåbärsris. Här bor många djur. Hästar, kor, grisar, höns, får och några katter förstås. Och en och annan hund bor också i Isas värld. Och husse och matte och några små av deras sort kan du också ha turen att få se, om du hälsar på hemma hos Isa – världens bästa ledarsto med världens coolaste och roligaste flockkompisar. De är små hästar som tillsammans gör stordåd.

PS! Hästarna har många egna ord. På sidan 128 hittar du Isas ordlista.

MINISHETTISARNA I FLOCKEN

Isa – flockens ledarsto

Isa är 18 år gammal. Hon är en fux, med massor av ljus man och svans. Hon har en bred vit bläs från pannan ända ner över mulen. Isa är mycket lugn och trygg. De andra hästarna har stor respekt för henne. Isas mamma och mormor var också ledarston. Från dem har hon lärt sig mycket. Isa är ganska stor för att vara minishettis – 84 cm hög. Isa älskar livet som mamma! Isa är inriden, men trivdes aldrig riktigt som ridhäst. Hon är också inkörd och har dragit vagn många gånger, det gillar hon bättre. Föl: Hilma, fux utan tecken, 54 cm hög.

Bianca

Bianca är 11 år gammal och flockens enda skimmel. När Bianca var föl var hon gråsvart, men med åren har hon blivit ljusare och ljusare. Nu är hon nästan helt vit, vilket hennes namn Bianca också betyder. Bianca är den i flocken som är duktigast på att hitta fräscht, friskt gräs. Hon älskar mat och det händer att hon rymmer ibland och äter både äpplen och tar morötter från mattes trädgård. Men detta gör hon i smyg. Bianca är inte inriden. Bianca är precis lagom stor tycker hon själv. Hon mäter 81 centimeter i mankhöjd.

Föl: Smilla, mörkgrå skimmel, 50 cm hög.

Vera

Vera är flockens äldsta sto, 20 år, och därmed den klokaste, brukar hon säga! Vera är helt svart utan vita tecken. Innan Vera blev avelssto jobbade hon på en ridskola. Där fick de minsta barnen rida på henne. Vera var väldigt omtyckt. Hon var snäll och mjuk att galoppa på. Och om något barn ändå råkade ramla av var det nära till marken! Vera är 83 centimeter hög i manken. Precis som Isa är Vera cool och trygg.

Föl: Kompis, svart, 50 cm hög.

Nathalie

Nathalie, som är 17 år gammal, har bara varit med i flocken under ett par år. Hon kan och vet saker som de andra hästarna inte har någon aning om. De andra i flocken har inte riktigt lärt känna henne och de vet inte alltid vad de ska prata med henne om. Nathalie är väldigt söt och hon har en ganska ovanlig färg, så kallad isabell. På vintern är hon ljus, nästan vit, men på sommaren blir hennes päls alldeles guldgul. Hon är 79 centimeter hög.

Föl: Brian, isabell, 49 cm hög.

Zoe

Zoe är utan tvekan den busigaste i flocken! Hon är fyra år gammal och har nyss fått sitt första föl. Zoe gillar när det händer saker och hon tycker om att galoppa – fort och länge! Hon är ny i flocken och de andra tycker att hon är lite jobbig ibland. Som när matte ska ta in dem i stallet. Zoe tycker inte om att få grimma på sig och matte kan få jaga henne länge... Zoe är mörkbrun med svart man och svans. Man ser nästan inte hennes huvud under all pannlugg! Hon är minst i flocken, 77 centimeter hög.

Föl: Tindra, mörkbrun med svart man och svans och en vit stjärn i pannan, 48 cm hög.

*Det är sommar, det är lov, det är jordgubbar på
tårtan men i hagen ligger åtta shettisar på rygg med
hovarna rakt upp mot himlen. Vad är det som har
hänt?*

Kapitel 1

NÄR FLOCKEN BEHÖVER SITT LEDARSTO

Hilma letar efter sin mamma. Hon har precis hört något hon bara måste berätta, men var är Isa någonstans? Minishettisfölet Hilma, snart två månader gammal, springer ner mot grinden och den stora vattenbaljan. Ingen mamma där. Hon är inte heller på sitt favoritställe under den stora granen. Hilma letar vidare nere vid bäcken.

”Mamma, mamma, mamma! Du måste höra det här!”

Hilma springer fort. Hennes man flyger upp och ner. Den nästan svävar över hennes hals. Precis som sin mamma är Hilma fuxfärgad. Hela hon är nästan

kopparröd. Hennes päls är mjuk, rufsig och lite tufsig, precis som ett föl ska vara. Hon tar små skutt över ojämnheter och stenar.

”Mamma! Det har hänt något!”

Isa tittar upp. Det rinner vatten från hennes mule och lite gräs hänger ut från hennes mungipor. Hon saglar och smackar när hon känner det svala vattnet rinna nerför strupen.

Åh, vad hon är vacker, min mamma, tänker Hilma innan hon fortsätter: ”Du måste komma fort! Det är något konstigt med Bianca!”

Isa tittar på sin dotter, men hon är fortfarande törstig så hon böjer på sina knän och tar ytterligare en stor klunk vatten från den porlande bäcken.

”Sluta drick nu! Du måste lyssna på mig!”

”Okej, okej, jag lyssnar.” Isa tar några kliv upp från dikeskanten, sänker halsen och spetsar sina öron. ”Berätta nu, min lilla tjej, vad är det som händer?”

Isas ögon är stora och bruna. Längs med hela hennes huvud går en lång fin vit rand, en så kallad bläs. Den täcker hela hennes mule, som allra längst ner är full av många små hårda hårstrån, som en liten borste, resultatet av många års intensivt gräsätande.

”Jag hörde Smilla säga att hennes mamma Bianca

har ont i magen, så ont så att Smilla knappt fått någon mjölk idag.” Hilma stampar otåligt runt sin mamma.

”Hmm... när hörde du detta?” Isa klipper lite med öronen. Hon tycker inte om det hon nyss fick höra.

”När solen var bakom björken där.” Hilma tittar mot björken som står på kullen bara några meter från bäcken.

”Okej, alldeles nyss alltså. Bra att du kom till mig direkt. Var är Smilla och Bianca nu?”

Hilma hör hur Isa plötsligt ändrat sin röst och nu pratar som det ledarsto hon är. Hon talar långsammare och mycket tydligare. Hela hon känns större och mer bestämd. Och det lilla skrattet som annars alltid finns i hennes röst är borta. Hilma känner sig både stolt och glad över att Isa tar hennes oro på allvar. Men samtidigt blir Hilma rädd, mamma blev ju så orolig...